

Sygn. akt IV CSK 529/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K. W.
przy uczestnictwie A. S., R. S. i M. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Postanowienie Sądu Okręgowego w Z. z dnia 31 października 2012 r., wydane w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, uczestniczka postępowania M. S. zaskarżyła skargą kasacyjną, którą oparła zarówno na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 w zw. z art. 518, art. 224 i 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 oraz art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1, a także art. 382 i 386 § 1 k.p.c., jak i prawa materialnego - art. 6 i 172 w zw. z art. 339 k.c. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca uzasadniła „istnieniem zagadnienia prawnego, związanego z interpretacją przepisu art. 172 k.c., w zakresie ustalenia czy sam fakt zameldowania może stanowić przejaw zamanifestowania przez posiadacza na samodzielny, rzeczywisty i niezależny od woli innej osoby stan władztwa nad rzeczą, a jeżeli tak to czy nie stoi to w sprzeczności z treścią art. 64 ust. 3 Konstytucji RP”. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miało być także oczywiste naruszenie przez zaskarżone postanowienie wskazanych w podstawach skargi przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jednak nie wykazała tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Wykazanie jej wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz

każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań.

Uczestniczka nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stawiając w skardze pytanie stanowiące jedynie wyraz jej wątpliwości co do rozstrzygnięcia poruszonych w nim kwestii. Skarżąca, ograniczając się w uzasadnieniu wniosku do ogólnych rozważań na temat prawa własności, posiadania oraz obowiązku meldunkowego, całkowicie pomija argumentację prawną, która mogłaby wskazywać, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości bądź wywołujący w orzecznictwie rozbieżności, który wymagałby rozwiązania przez Sąd Najwyższy.

Jeśli chodzi o twierdzenie o oczywistym naruszeniu przepisów prawa, miało ono, jak można sądzić, wskazywać na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., lecz także ona nie została wykazana. Skarżąca nie uzasadniła poglądu o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki ogranicza się wyłącznie do twierdzenia o oczywistości zarzucanych naruszeń prawa, twierdzenie to pozostało zatem gołosłowne.

Wobec niestwierdzenia przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.